

24. april 2020

Kære Erhvervsminister Simon Kollerup
Erhvervsministeriet (min@em.dk)

Vedr. Lov om ændring af lov om en Rejsegarantifond.

Et sikkert behjertet forsøg på at spænde et sikkerhedsnet ud under rejsebranchen er, som det ser ud for nærværende, endt i en dyb frustration og usikkerhed hos dem, det var tiltænkt.

Jeg er medinvestor i Livingstone Safari, derfor min interesse for sagen og branchens ve og vel.

Branchen er meget hårdt ramt. Ikke alene er det udsigten til manglende indtjening, men det er også kravet om tilbagebetaling for de rejser, som ikke kan holdes. Der er jo en ekstrem brugerbeskyttelse på rejseområdet.

Det presser likviditeten, men det presser bestemt også indtjeningen. Mange vil lynhurtigt se egenkapitalen forsvinde som dug for solen. Konkurser i branchen vil være uundgåelige. Skal der lånes penge i banken, vil der nok ikke være megen hjælp at hente.

Derfor kan der, som lovforslaget indebærer, være god mening med et statsgaranteret likviditetstilskud. Det kan gøres som foreslået, men det kunne ligeså nemt være ordnet med et statsgaranteret lån via bankerne.

Et lån skal tilbagebetales, men det er vidst ganske uhørt, at en samlet branche skal tilbagebetale solidarisk. Det kan knække de mest sunde rejsearrangører, når de ikke har behov for en låneandel, men alligevel skal være med til at afdrage lånet forholdsmæssigt efter omsætning.

Jeg kender ikke til tilsvarende konstruktioner, men jeg kan dog erfare, at din regeringschef, Statsminister Mette Frederiksen, er modstander af sådanne kollektive ansvar, som hun netop har fremført på Rådsmødet i EU. Mon det ikke giver anledning til selvransagelse i denne sag?

Hvis du fortsat skulle være i tvivl, mener jeg en sådan tvungen ordning ikke er lovlig, fordi den ikke er gennemført på et på forhånd oplyst grundlag. Altså ikke var kendt, da man tilsluttede sig Rejsegarantifonden. Det er jo "blot" en udvidelse af formålsparagraffen fremgår af loven og bemærkningerne. Men det er jo ikke en ændring i småtingsafdelingen. Den lægger en ganske stor byrde på branchen og i særdeleshed på dem, som blot skal yde, men ikke har nydt.

Jeg tror du har en næsten samlet rejsebranche imod dig omkring netop dette forhold ,og det undrer mig meget, at du som minister har tilsidesat de indvendinger og spørgsmål, der var under lovbehandlingen. Var lovbehandlingen sket under normale forhold var problemstillingen sikkert blevet endevendt og det havde også for bureauerne været nemmere at fremføre synspunkter inden vedtagelsen. Et enkelt medlem af Erhvervsudvalget, Torsten Schack Pedersen, har stillet spørgsmål vedrørende dette emne, men det tror jeg ikke er et udtryk for indforståelse fra andre i udvalget. Det skyldes nok den hast som det hele er foregået i og muligheden for at sætte sig ind i det teknisk komplicerede lovstof.

Man naturligvis kan det rettes, hvis viljen er til stede. Og igen må jeg fremhæve din regeringschef, der har udtalt flere gange, kan vi begå fejl, "ja det kan vi". Kan jeg begå fejl, " ja det kan jeg". Jeg vil håbe, du ser et forbillede i din regeringschef og tager konsekvenserne på samme måde af den alvorlige fejltagelse.

Hvis denne fejl ikke bliver rettet, vil du se konkurser både blandt nødlidende bureauer og sunde virksomheder p.g.a. den ekstraordinære tilbagebetaling. Det var vidst ikke det der, var formålet med "hjælpen" til branchen.

Du mener, at det med lånemuligheden og de øvrige tilskud, der er givet til erhvervslivet på lønomkostninger og faste omkostninger, er en fin løsning. Branchen er imidlertid atypisk også på løn og omkostningsområdet. Det er relativt en meget lille del af de samlede omkostninger. Betalinger til fly og hoteller mv. udgør normalt mere end 80% af rejsens omkostninger, hvortil skal lægges markedsføringsomkostninger o.l. variable omkostninger. Branchens samlede nettoprovenu er meget beskedent. Det er derfra tilbagebetalingen af lånet skal tages på kun 6 år, selvom du i din tale ved 1. behandling af lovsaget sagde, at tilbagebetaling skal "ske over en årrække". Det er 6 år ikke.

Tillad mig at bruge endnu et citat fra dine afsluttende bemærkninger ved 1. behandling. Du siger: *"Der er tale om en kollektiv tilbagebetaling, så alle i branchen bidrager til, at vi kan holde hånden under den danske rejsebranche og dermed også danske arbejdspladser."* Jeg hæfter med ved dit "vi" i sidste sætning. Jeg ved ikke, hvem du hentyder til med dit "vi", Jeg kan kun læse det som rejsebranchen holder hånden under sig selv, så må vi se, hvor meget der kan bære eller briste, krone for krone skal "hjælpen" jo tilbagebetales.

Skal branchen derfor hjælpes på en ordentlig måde, skal der findes en model, der kombinerer tilskud og lån på en passende måde og på vilkår, som alene knytter sig til dem, som bruger dem. Der er fra statens side allerede bevilget lån til erhvervslivet, kulturlivet m.m. på flere hundrede milliarder. Skulle det mon ikke være muligt at finde midler til denne branche.

Jeg har med dette brev primært ville fokusere på problematikken omkring lån og tilskud og de betingelser der knytter sig til dem. Jeg ser frem til det giver anledning til selvransagelse og anledning til man nu, hvor tingene har sat sig en smule, også i

Erhvervsudvalget finder anledning til en drøftelse om, det var godt nok, det som blev vedtaget. Det kan ikke vente 1 år.

Jeg skal i denne omgang undlade at nævne andre specifikke emner, som fortjener et serviceeftersyn, men de kommer sikkert frem ved en fornyet realitetsbehandling. Dog kan jeg ikke undlade at nævne Rejsegarantifonden, som med sine meget uheldige udmeldinger har bidraget til branchens voksende frustrationer. Og det er dem som skal administrere ordningen.

Derfor fremsender jeg også denne skrivelse til Erhvervsudvalget med henblik på en revurdering af loven.

Mvh

Steen Mejgaard